

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **M. R.**, zast. Mgr. Zbyňkem Vašinkou, advokátem se sídlem tř. T. G. Masaryka 1129, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **rektor Univerzity obrany**, se sídlem Kounicova 65, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. září 2013, Ev. č. 19/29/130/2013-2994,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí rektora Univerzity obrany ze dne 2. září 2013, Ev. č. 19/29/130/2013-2994, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí děkana Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany ze dne 15. června 2012, Ev. č. 4496, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce Mgr. Zbyňka Vašinky na náhradě nákladů řízení částku 22 695 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2012 Ev. č. 4496 rozhodl děkan Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany (dále jen „děkan“) tak, že ukončil žalobci studium v bakalářském studijním programu „Vojenské technologie“ (23-06-R/109), protože nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity obrany (dále jen „studijní a zkušební řád“). Studium bylo ukončeno žalobci v souladu se studijním a zkušebním řádem podle čl. 15 odst. 3. Na základě žádosti žalobce o přezkoumání tohoto rozhodnutí vydal žalovaný dne 19. 7. 2012 rozhodnutí (bez č.j.), kterým potvrdil předchozí rozhodnutí děkana s konstatováním, že ze studijní dokumentace bylo zjištěno, že žalobce ze studijních povinností zimního semestru akademického roku 2011/2012 nesplnil zápočet z předmětu Tělesná výchova v termínu stanoveném článkem 15 odst. 3 písm. a) studijního a zkušebního řádu, a tím nevyhověl podmínce pro pokračování ve studiu.

Žalobou ze dne 4. 9. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému rozhodnutí děkanovi. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 6. 2013, č. j. 30 A 75/2012-100 žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k žalovanému k dalšímu řízení. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je z důvodu stručného odůvodnění, pomíjejícího žalobcem uplatněné námitky a návrhy v rámci jeho žádosti o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia ze dne 24. 6. 2012, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a ve smyslu § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil.

Žalovaný dne 2. 9. 2013, pod Ev. č. 19/29/13/130-2994 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nahradil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, které bylo Krajským soudem v Brně rozsudkem č. j. 30 A 75/2012-100, ze dne 25. 6. 2013, zrušeno, a znovu potvrdil shora citované rozhodnutí děkana ze dne 15. 6. 2012.

Žalobce se s napadeným rozhodnutím neztotožnil, proto podal opětovně žalobu ke zdejšímu soudu a navrhuje napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušit.

II. Obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 68 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a podle ustanovení čl. 45 studijního a zkušebního řádu, opětovně přezkoumal, zda bylo rozhodnutí děkana vydáno v souladu s právními předpisy a vnitřními předpisy Univerzity obrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně popsal chronologický vývoj celé věci, včetně uvedení předem vyhlášených termínů pro splnění zápočtové disciplíny 10 km přespolní běh, kterých se žalobce nemohl zúčastnit (dne 21. 10. 2011 z důvodu návštěvy vojenské nemocnice, dne 26. 10. 2011 z důvodu čerpání

náhradního volna, dne 2. 11. 2011 měl žalobce úlevy, 9. 11. 2011 byl na služební cestě, 16. 12. 2011 čerpal služební volno a dne 21. 12. 2011 měl opět úlevy). Úlevy podle vyjádření ošetřující lékařky kpt. MUDr. L. J. vycházely v tomto období pouze z běžných přechodných onemocnění. Další termín v zimním semestru pro splnění zápočtové disciplíny 10 km přespolní běh byl pplk. V. vyhlášen na 12. 1. 2012. Ze strany pplk. V. bylo žalobci nabídnuto splnit tuto zápočtovou disciplínu v posledním možném termínu dne 24. 2. 2012. Žalobce tuto možnost odmítl, v zimním semestru se zápočtovou disciplínu 10 km přespolní běh nepokusil splnit vůbec. Nejzazší termín pro splnění byl 20. 2. 2012. Jelikož žalobce splnil požadovaných 60 % kreditů, mohl v souladu se studijním a zkušebním řádem povinnosti za zimní semestr splnit nejpozději do konce prvního období výuky následujícího letního semestru, v daném případě nejpozději do 8. 6. 2012. Žalobce si další termín ke splnění předmětné zápočtové disciplíny domluvil s pplk. V. na den 8. 3. 2012, tento si však dne 7. 3. 2012 zrušil s poukazem na čerpání řádné dovolené. Další termín si žalobce s pplk. V. domluvil na den 11. 5. 2012 na čas 11.50 hod. V daný den to byl jediný možný termín s ohledem na další pracovní a služební povinnosti pplk. V. Žalobce se ve stanoveném termínu dostavil a byl poučen o bezpečnostních opatřeních a aktuální teplotě, která ten den v daný čas byla na slunci 30 °C. Žalobce běh po 2800 m vzdal a pplk. V. uvedl, že má zdravotní potíže, které blíže nespecifikoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce se až koncem měsíce května 2012 poprvé zmiňuje o zdravotních problémech, které začal řešit na úrovni Zdravotnické služby Armády České republiky. Dne 31. 5. 2012 žalobce telefonicky sdělil pplk. V., že z důvodu žaludečních potíží nemůže vykonávat dlouhodobou vytrvalostní činnost a sdělil mu, že úlevy bude mít do 8. 6. 2012, tedy do konce období výuky v letním semestru. Žalovaný uvádí, že se žalobce zmínil o variantě alternativní disciplíny, která by umožnila i s jeho zdravotním stavem splnit podmínky zápočtu. Takové řešení pplk. V. však žalobci ale nepřislíbil. Dne 31. 5. 2012 ošetřující lékařka z Posádkového zdravotnického zařízení Brno, kpt. J., odeslala žadatele na vyšetření do Vojenské nemocnice Brno a po seznámení se s výsledky, stanovila žalobci téhož dne úlevy do 25. 6. 2012. Dne 8. 6. 2012 MUDr. H., lékař Vojenské nemocnice, vystavil potvrzení o schopnosti absolvovat zápočtovou disciplínu téhož dne. Žalobce si následně nechal na základě vlastního prohlášení dne 7. 6. 2012 na Posádkovém zdravotnickém zařízení Pardubice zrušit úlevy. Zrušení úlev jiným než ošetřujícím lékařem nemá potřebnou relevanci a pplk. P. žalobci dne 7. 6. 2012 sdělil, že zrušení úlev mu není uznáno. Přezkoušení mělo proběhnout dne 8. 6. 2012 od 13. 00 do 15.00 hod. Teplota ve stínu byla 22 °C a na slunci 32 – 35 °C. Ředitel Centra tělesné výchovy a sportu (dále jen „CTVS“) plk. H. dne 8. 6. 2012 ve 12. 30 hod provedl telefonickou konzultaci v oblasti hygieny práce a výcviku s pplk. MUDr. P., který byl toho času v Náměšti nad Oslavou. Pplk. P. nedoporučil s ohledem na aktuální fyzický stav žalobce, aktuální meteorologické podmínky a celkovou náročnost zápočtové disciplíny absolvovat běh na 10 km. Pplk. P. dále uvedl, že žalobce disciplínu pravidelně netrénoval, nemá potřebnou fyzickou kondici a v posledních dnech se nepřipravoval na vysokou, až extrémní fyzickou zátěž. Na základě uvedeného pplk. H. rozhodl o nepřezkoušení žalobce ze zápočtové disciplíny v posledním možném termínu. Žalovaný tedy nesplnil požadavky vyplývající z čl. 15 odst. 3 písm. a) studijního a zkušebního řádu, a proto bylo rozhodnuto, jak je uvedeno v rozhodnutí děkana, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

III. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný zjevně nerespektoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2013, č.j. 30 A 75/2012-100, neboť nově přezkoumal rozhodnutí děkana ze dne 15. 6. 2012, Ev. č. 4496, s tím, že jej potvrdil, a to i přesto, že toto rozhodnutí absolutně postrádá jakékoliv odůvodnění. Žalobce pak opětovně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkana. Krajský soud v Brně svým předchozím rozhodnutím vedl žalovaného jednoznačně k závěru, aby rozhodnutí děkana zrušil.

Žalobce má dále za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím suploval rozhodnutí orgánu prvního stupně, a tím ho připravil o jeden stupeň správního řízení. Namítá tedy porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že není zřejmé, z jakých podkladů napadené rozhodnutí vychází. Napadené rozhodnutí neobsahuje výčet důkazů, ze kterých žalovaný při svém rozhodování vycházel, jak tyto důkazy hodnotil, co z nich zjistil a jaké úvahy ho vedly k závěru vysloveného v napadeném rozhodnutí.

Další žalobní námitkou žalobce je, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce v opravném prostředku proti rozhodnutí děkana uplatnil.

Žalobce v žalobě zdůrazňuje, že mu nezákonným způsobem ze strany žalovaného bylo znemožněno pokračovat ve studiu a že mu cíleně bylo zabraňováno v možnosti dokončit studium, což považuje za odepírání jeho základního práva na vzdělání. Poukazuje především na cílenou neochotu pplk. Vaněčka umožnit žalobci splnění zápočtové disciplíny.

V doplnění k žalobě žalobce doplnil vyličení skutkového stavu, který předcházel poslednímu možnému termínu pro vykonání a splnění zápočtové disciplíny. Zároveň žalobce uvedl, že se snažil využít i dalších možností, aby mohl řádně pokračovat ve studiu, jeho žádosti o prodloužení lhůty pro splnění zápočtového požadavku nebylo vyhověno. Rozhodnutí bylo prosté jakéhokoli odůvodnění, a to přesto, že žádost byla podložena zdravotními problémy. Stejně bylo naloženo se žádostí o opakování ročníku včetně následné žádosti o přezkoumání, obě tato rozhodnutí jsou opět zcela bez odůvodnění a tudíž nepřezkoumatelná.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Krajský soud v Brně zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí děkana. Žalobce dále v souladu s ust. § 73 odst. 2 s.ř.s. navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Tomuto návrhu žalobce Krajský soud v Brně vyhověl usnesením ze dne 19. 12. 2013, č. j. 30 A 109/2013-32.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě konstatuje, že ukončení studia žalobci bylo věcně správné a v souladu se zákonem o vysokých školách i s vnitřními předpisy Univerzity obrany. Důvod pro vydání rozhodnutí děkana byl žalobci dostatečně znám a nelze jej zaměnit s jiným důvodem. Žalobci bylo od samého počátku zřejmé, na jakém základě bylo

děkanem rozhodnuto o ukončení studia. Vzhledem k nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu, neměl děkan jinou možnost než rozhodnout o ukončení studia žalobce.

Na námitku žalobce nepředložení důkazů, ze kterých žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, žalovaný reaguje v písemném vyjádření tak, že uvádí, že tento požadavek byl nereálný, neboť děkan nemohl předjímat, o jaké argumenty bude žalobce svoji žádost o přezkoumání opírat.

K zaujatosti pplk. V. vůči žalobci, žalovaný uvádí, že žalobcem tvrzené nevhodné chování bylo předmětem prošetřování služebních orgánů včetně orgánů Inspekce ministra obrany, přičemž provedeným šetřením nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by bylo možné označit jako nevhodné chování pplk. V. vůči žalobci. Provedeným šetřením nebylo rovněž zjištěno, že by v průběhu studia došlo k nestandardnímu, zejména neobjektivnímu, účelovému nebo zaujatému přístupu ze strany pedagogů CTVS vůči jeho osobě. Žalovaný odkazuje na úřední záznamy rtn. T. L. a rtn. J. F., kterými bylo potvrzeno, že pplk. V. měl k žalobci stejný přístup jako k ostatním studentům.

Žalovaný se dále vyjádřil ke skutečnostem tvrzeným žalobcem ohledně termínů, kterých se mohl či nemohl zúčastnit ke splnění zápočtové disciplíny, a průběhu telefonických či osobních jednání žalobce s vyučujícími či lékaři.

Na základě uvedeného pak žalovaný navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Replika žalobce

K vyjádření žalovaného žalobce zaslal repliku, jejíž obsah se v úvodu věnuje náležitostem správního rozhodnutí, zejména jeho odůvodnění, z pohledu judikatury Nejvyššího správního soudu.

Žalobce ve své replice dále reaguje na uvedené termíny stanovené ke splnění zápočtové disciplíny. Ke dni 8. 6. 2012, kdy pplk. P. po telefonu doporučil, aby žalobci nebylo vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a klimatickým podmínkám umožněno vykonat zápočtovou disciplínu, žalobce opětovně zdůrazňuje, že pplk. P. žalobce nikdy nevyšetřil a pozastavuje se nad otázkou, jak mohl pplk. P. zpochybnit vyšetření dvou lékařů, kteří vyslovili závěr, že žalobce je schopen v daný den vykonat zápočtovou disciplínu.

Žalobce dále namítá, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukazuje na skutečnost, že v rámci šetření nevhodného chování pplk. V. rektorem Univerzity obrany a Inspekcí ministerstva obrany nebylo zjištěno žádné pochybení, aniž by toto tvrzení žalovaného bylo podloženo důkazy.

V závěru repliky se žalobce zmiňuje, že žalovaný neakceptoval usnesení soudu o přiznání odkladného účinku žaloby, což opět vypovídá o tom, že žalovaný hledal důvody, proč žalobce nepřijmout zpátky ke studiu a záměrně tak protahoval čas v neprospěch žalobce.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

O žalobě krajský soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Zásadní námitkou žalobce je tvrzená nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a předchozího rozhodnutí děkana spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí, a dále nevypořádání se s žalobcem uplatněnými námitkami v žádosti o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně, č. j. 30 A 75/2012-100, ze dne 25. 6. 2013, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí děkana ze dne 15. 6. 2012, o ukončení studia žalobci. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a ust. § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách vyslovil krajský soud závěr, že rozhodnutí žalovaného je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému, aby v dalším řízení vytčené vady rozhodnutí napravil, či zajistil jejich napravení.

Při řešení žalobních námitek spočívajících v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí děkana o ukončení studia žalobce, o vadě žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v potvrzení nepřezkoumatelného prvostupňového rozhodnutí, v nerespektování závazného pokynu krajského soudu ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a k námitce porušení principu dvojinstančnosti správního řízení je třeba především připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž krajský soud vycházel i v předchozím rozsudku týčích účastníků.

Podle ust. § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách dále platí, že rozhodnutí ve věcech nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) (pozn. soudu: jedná se o ukončení studia z důvodu nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu) musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou.

Podle ust. § 68 odst. 4 věta první až třetí citovaného zákona platí, že student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odst. 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout; žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal; jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi; rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné školy nebo jejích součástí.

Avizovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, publikovaný ve Sb. NSS 1112/2007) vyslovila, že rozhodnutí rektora vysoké školy v řízení o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu (§ 50 odst. 7 zákona o vysokých školách) musí být odůvodněno; v odůvodnění je třeba uvést konkrétní důvody, o nichž se rozhodnutí opírá, vypořádat se s námitkami odvolatele tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Jak vyslovil krajský soud již v předchozím shora citovaném rozsudku týchž účastníků, s tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zcela ztotožňuje. V nyní projednávané věci se jedná sice o rozhodnutí týkající se ukončení studia postupem podle ust. § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách, nicméně na taková rozhodnutí jsou kladeny zcela shodné nároky, jako na rozhodnutí o nepřijetí ke studiu (viz ust. § 50 odst. 5 a 7 a § 68 odst. 3 a 4 citovaného zákona, z nichž mj. vyplývá, že obě rozhodnutí musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání).

Uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy stanovila požadavky ve vztahu k rozhodnutí rektora vysoké školy v řízení o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu, což je obdobný typ rozhodnutí, které bylo napadeno nynější žalobou. Bylo přitom vysloveno, že takové rozhodnutí správního orgánu druhého stupně musí být odůvodněno, přičemž v odůvodnění je třeba uvést konkrétní důvody, o nichž své rozhodnutí opírá, vypořádat se s námitkami odvolatele tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. V rozhodnutí děkana o ukončení studia žalobci odůvodnění neabsentovalo, bylo však příliš stručné. Odstranit mimo jiné takovou vadu byl žalovaný v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu zavázán předchozím rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2013, č. j. 30 A 75/2012 – 100. V souvislosti s citovanou judikaturou také zdejší soud uzavřel, že je povinností žalovaného vytčené vady napravit či zajistit jejich napravení. Není tedy důvodná žalobní námitka, že by měl krajský soud v předchozím rozsudku týchž účastníků zavázat žalovaného, aby prvostupňové rozhodnutí děkana zrušil. Ze shora citované právní úpravy a jejího výkladu provedeného Nejvyšším správním soudem a posléze i zdejším soudem vyplývá, že žalovaný mohl a také měl odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, pokud s jeho výrokem souhlasil, řádně doplnit, příp. měl možnost takové doplnění zajistit prostřednictvím prvostupňového správního orgánu.

Nedostatky v odůvodnění prvostupňového správního orgánu spočívající v přílišné stručnosti mohly tedy být odstraněny odvolacím správním orgánem (žalovaným) bez toho, aniž by byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo. Z obsahu žalobcem podané žádosti o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia je též patrné, že důvody, pro které bylo žalobci toto studium ukončeno, mu byly známy a žalobce v tomto směru v žádosti o přezkoumání rozhodnutí rozsáhle argumentoval. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyly natolik značné, že by odvolací správní orgán (žalovaný) vůbec nemohl hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí nebo jeho správnost. Žalobní námitka spočívající v tvrzeném nezákonném postupu žalovaného ve vztahu k pokynům obsaženým v předchozím rozhodnutí zdejšího soudu týchž účastníků proto není důvodná.

Soud se dále zabýval námitkou spočívající v tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť z něj nemá být zřejmé, z jakých podkladů vychází, jak tyto byly hodnoceny, co z nich bylo zjištěno, jakým způsobem dospěl žalovaný k výrokovému závěru. Žalobce také dále namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce, které byly uvedené v opravném prostředku. Podle tvrzení žalobce napadené rozhodnutí žalovaného nestojí na pevných základech, neboť žádné nemá, neobsahuje prakticky jediný hmatatelný důkaz, který by napadené rozhodnutí podporoval. Žalovaný se vůbec nevypořádal s námitkou, proč nebylo umožněno žalobci vykonat náhradní disciplínu, přičemž u jiných studentů toto možné bylo. Žalobce dále též namítal rozpory v tvrzení žalovaného ohledně termínů možného splnění disciplíny zápočtu z tělesné výchovy. K těmto námitkám uvádí soud následující.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o ukončení studia je zásadním zásahem do sféry jedince, musí být zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí správního orgánu. Čl. 20 odst. 1 písm. b) studijního zkušebního řádu stanoví, že studium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle tohoto řádu. Krajský soud konstatuje, že z velké části se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval podrobným popisem skutkového stavu od předem vyhlášených termínů pro splnění zápočtové disciplíny 10 km přespolní běh v letním semestru až po poslední možný termín pro splnění zápočtové disciplíny, avšak rozbor a zhodnocení podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházel, v odůvodnění napadeného rozhodnutí nadále abscentuje. Žalovaným uváděné skutečnosti jsou navíc podstatným způsobem rozporovány žalobcem v rámci návrhu na zahájení řízení a nelze tedy ani konstatovat, že by žalovaným uváděné skutečnosti byly mezi účastníky řízení nesporné.

Především se však žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce tak, aby jeho rozhodnutí mohlo být přezkoumatelné. Soud přitom v předchozím rozsudku ve věci týčž účastníků vytkl žalovanému, že se nezabýval všemi žalobcem uplatněnými důvody v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana. Žalovanému soud uložil, aby tuto vadu napravil či zajistil její napavení. Z porovnání žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia a napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce v žádosti uvedl, že mu pplk. V. poté, co dne 11. 5. 2012 v poledne proběhlo přezkoušení ze zápočtové disciplíny, avšak z důvodů velmi teplého počasí a zdravotních problémů odběhl pouze část stanovené trati, přislíbil, že pokud žalobce předloží relevantní zdravotní potvrzení od ošetřujícího lékaře, bude s ředitelem CTVS řešit alternativní disciplínu pro splnění zápočtu z předmětu tělesná výchova. V napadeném rozhodnutí se žalovaný s touto námitkou žalobce řádně nevypořádal, neboť v něm pouze sdělil, že pplk. V. žalobci alternativní zápočtovou disciplínu nepřislíbil. Bylo povinností žalovaného, aby se s touto námitkou řádně vypořádal. Aby uvedl, zda je vůbec schválení alternativní disciplíny pro splnění zápočtového předmětu v souladu se studijním a zkušebním řádem možné a pokud ano, měl uvést, v jakých ojedinělých případech je studiem tato možnost dána, kdo ji schvaluje apod. a z čeho vyplývá, že žalobci nebylo umožněno (přislíbeno) splnění alternativní disciplíny. Zmínka k alternativní disciplíně, a to ještě navíc taková, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze bez dalšího neguje tvrzení žalobce, není dostatečná.

Námítka žalobce o podivném propojení a konzultování zdravotního stavu pplk. P., který neměl v době konzultace k dispozici zdravotní dokumentaci žalobce, nebyla v napadeném rozhodnutí ze strany žalovaného vypořádána. K tomu krajský soud poznamenává následující. Z obsahu připojeného správního spisu vyplývá, že dne 31. 5. 2012 ošetřující lékařka z Posádkového zdravotnického zařízení Brno, kpt. L. J. stanovila žalobci do 25. 6. 2012 úlevy. Udělené úlevy byly žalobci dne 7. 6. 2012 na Posádkovém zdravotnickém zařízení Pardubice zrušeny MUDr. M. Pplk. P. však žalobci sdělil, že zrušení úlev od jiného než ošetřujícího lékaře nelze uznat. Dne 5. 6. 2012 absolvoval žalobce mimořádné lékařské vyšetření ve Vojenské nemocnici v Brně a na základě výsledků tohoto vyšetření požádal o uschopnění pro vykonání nesplněné zápočtové disciplíny. Jelikož nebyla přítomna ani ošetřující lékařka žalobce, ani pplk. P., potvrzení o schopnosti absolvovat zápočtovou disciplínu mu vystavil zastupující lékař MUDr. H. Přezkoušení tedy mělo proběhnout dne 8. 6. 2012. Před samotným vykonáním zápočtové disciplíny kontaktoval ředitel CTVS pplk. H. pplk. P., který byl toho času mimo Brno. Ten sdělil řediteli CTVS, že vzhledem k aktuálnímu fyzickému stavu a meteorologickým podmínkám je velmi riskantní, aby žalobce zápočtovou disciplínu absolvoval a přezkoušení z této disciplíny nedoporučil provést. Přestože žalobce v žádosti o přezkoušení namítal nedůvodnost uvedené konzultace s pplk. P., žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal se skutečností, jaké úvahy vedly pplk. H. k tomu, aby telefonicky konzultoval s pplk. P. zdravotní stav žalobce a meteorologické podmínky. Je třeba zdůraznit, že žalobce měl toho dne potvrzení pro absolvování zápočtové disciplíny od MUDr. H. Nadto úlevy byly žalobci zrušeny již kpt. MUDr. M. Přestože pplk. P. fyzicky žalobce toho dne vůbec neviděl (není uvedeno, ani kdy naposledy), po telefonu pplk. H. sdělil, že žalobce nemá vynikající fyzickou kondici a v posledních dnech se nepřipravoval na velmi vysokou až extrémní fyzickou zátěž. Pplk. P. nebyl ani ošetřujícím lékařem žalobce a není zřejmé, zda vůbec kdy měl k dispozici jeho zdravotní dokumentaci. Není také jasné, z čeho pplk. P. čerpal informace o nepřipravenosti žalobce a z čeho, vzdálen od místa možného výkonu zápočtové disciplíny cca 40 km, vyhodnotil, že polojasné počasí, kdy ve stínu byla teplota 22 °C a na slunci 32 - 35 °C brání tomu, aby žalobce běh na 10 km zvládl. Uvedené jednání pplk. H. a pplk. P. skutečně vzbuzuje pochybnosti, zda opravdu důvodně bylo žalobci odmítnuto umožnit absolvování zápočtové disciplíny, navíc, když se jednalo o poslední možný termín pro jeho absolvování. S uvedenou námitkou se žalovaný řádně nevypořádal.

Nebyla také vypořádána námitka, na základě čeho nebylo akceptováno vyjádření ostatních lékařů, kteří byli v danou chvíli na POŠ Brno v zastoupení velitele MUDr. P. a že není možno, aby interní záležitosti související s jeho zdravotním stavem byly předmětem všeobecné diskuse lidí, kteří nemají naprosto žádné oprávnění jeho zdravotní stav konzultovat, znát, mít k němu přístup a komentovat jej. Žalobce taktéž namítal, že neporušil „zákl. 1 článek 599“, neboť veškerou zdravotní dokumentaci pravidelně dokládal na POŠ Brno v souvislosti s výsledky jednotlivých vyšetření. V napadeném rozhodnutí žalovaného nebyla řádně vypořádána ani námitka nemožnosti splnění zápočtu u jiného učitele a námitka nestandardního a neprofesionálního řešení problémů žalobce, žalovaný pouze konstatoval, že podrobným prošetřením, které zahrnuje rovněž podání vysvětlení studentů skupiny 23-4 PIL, nebylo zjištěno, že by v průběhu studia došlo k neobjektivnímu, účelovému, zaujatému nebo jinak nestandardnímu přístupu pplk. V. nebo některého pedagoga vůči žalobci. Uvedené tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí nemá žádnou oporu ve správním spisu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 4 As 47/2006-51, vyslovil následující právní názor: „...Pokud totiž rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, musí mít soud možnost přezkoumat, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním žalovaná dospěla, z jakých konkrétních podkladů vycházela a z jakých právně relevantních důvodů posoudila zjištěný skutkový stav...“. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, který byl publikovaný pod č. 11/2005 Sb. NSS (rozh. č. 689), není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud považoval za nedůvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18 platí pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že po provedeném přezkoumání rozhodnutí děkana bylo zjištěno, že děkan správně posoudil skutkový stav věci a jeho rozhodnutí je plně v souladu se zákonem o vysokých školách a studijním a zkušebním řádem. Žalovaný dále uvedl, že je zřejmé, z jakých důkazů při svém rozhodování děkan vycházel, a že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn. Krajský soud k uvedenému tvrzení žalovaného konstatuje, že děkan ve svém rozhodnutí neuvedl, z jakých důkazů při svém rozhodnutí vycházel a tyto důkazy nebyly v potřebném rozsahu uvedeny a zhodnoceny ani žalovaným.

Na závěr je třeba zmínit skutečnost, že v doplnění k žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že se snažil využít i dalších možností, aby mohl řádně pokračovat ve studiu, jeho žádosti o prodloužení lhůty pro splnění zápočtového požadavku nebylo vyhověno, přičemž rozhodnutí bylo prosté jakéhokoliv odůvodnění, a to přesto, že žádost byla podložena zdravotními problémy. Stejně bylo naloženo se žádostí o opakování ročníku včetně následné žádosti o přezkoumání, obě tato rozhodnutí jsou opět zcela bez odůvodnění a tudíž nepřezkoumatelná. Ve vztahu k žádosti o prodloužení doby stanovené ke splnění zápočtových požadavků z tělesné výchovy za zimní semestr akademického roku 2011/2012 je třeba zmínit, že jednou z námitek v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia byla taktéž námitka, že do doby podání této žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia, vyrozumění o žádosti o prodloužení doby stanovené ke splnění zápočtových požadavků z tělesné výchovy žalobce neobdržel. Krajský soud opět musí konstatovat, že touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. Žádost o prodloužení doby stanovené ke splnění zápočtových požadavků z tělesné výchovy podal žalobce dne 1. 6. 2012. Děkan se k žádosti vyjádřil negativním stanoviskem v tom smyslu, že v žádosti jsou uvedeny nepravdivé informace a vzhledem k dlouhodobému přístupu žalobce nemá podklad ke kladnému stanovisku. Rektor k žádosti žalobce rozhodl o nepovolení prodloužení lhůty až dne 22. 6. 2012, tedy v době, kdy bylo již vydáno rozhodnutí děkana o ukončení studia žalobci (15. 6. 2012). Je tedy nesporné, že závěr rozhodnutí rektora o nepovolení prodloužení lhůty mohl mít na rozhodnutí děkana zásadní vliv v případě, kdy by žádosti o prodloužení lhůty bylo vyhověno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na tuto námitku žalobce nereagoval, čímž řádně nezdůvodnil fakt, proč děkan nevyčkal rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení lhůty a předčasně rozhodl o ukončení studia žalobci.

Na základě výše uvedeného Krajského soudu nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soud byl proto povinen jej ve smyslu ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. zrušit pro vady řízení bez jednání pro nepřezkoumatelnost.

V dalším řízení žalovaný vytčené vady napraví, či zajistí jejich napravení. Přitom se bude řídit soudem shora vyslovenými závaznými závěry, týkajícími se otázky přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek za řízení ve věci samé ve výši 3 000 Kč, za soudní poplatek na návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z odměny za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění (příprava a převzetí právního zastoupení, sepis žaloby, sepis doplnění žaloby, sepis repliky k vyjádření žalovaného), z jednoho úkonu právní služby ve výši 1 550 Kč za vyjádření k návrhu žalovaného na zrušení usnesení soudu, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady hotových výdajů za 5 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Přiznaná náhrada byla zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinen odvést z přiznané odměny a náhrady zástupce žalobce. Celkem přiznaná náhrada nákladů řízení činí 22 695 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. 10. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu